

Időzavarban a baloldal

2013 szeptember 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

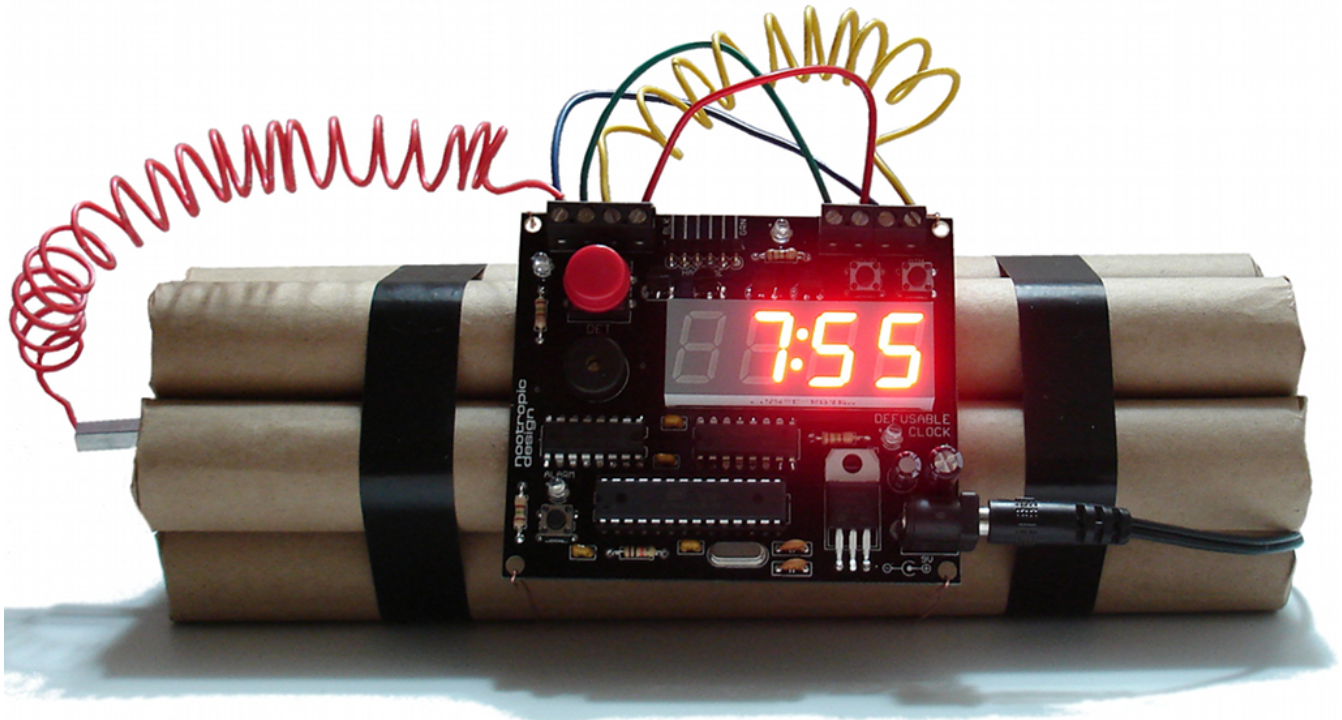
Mérték

Több mint egy éve, 2012. augusztus 8-án felhívott Bolgár György és interjút készítettem velem Megbeszéljük című sorában a választási regisztrációról, amiről előző nap cikkem jelent meg a Magyar Nemzetben.

A szervezet? a Fidesz-KDNP érdekeit szolgáló alattomos húzásnak tekintette a regisztrációt, én viszont úgy

vélekedtem róla, hogy elősegíti a politikai rendszer stabilitását, azaz egyetértettem vele. Aztán a regisztrációt mégsem vezették be, hiszen a választási törvényből, melyet 2012. november 26-án fogadott el az Országgyűlés, a baloldali pártok ellenállása miatt kimaradt ez az intézmény. Ma érezzük az akkori döntés következményeit.

A két legerősebb baloldali ellenzéki párt, az MSZP és az Együtt 2014-PM képtelen megállapodni a miniszterelnök-jelölt személyéről. Mesterházy Attila és Bajnai Gordon tárgyalásai során felmerült, hogy még szeptember folyamán „előválasztást” tartanának arról, hogy kettőjük közül ki legyen Orbán Viktor kihívója. De ehhez bizony szükséges lenne a választási regisztráció, ami az Egyesült Államokban, ahol szintén egyfordulós az elnökválasztás, már több mint egy évszázada bevett szokás.

Hiszen ennek hiányában miként dönthetné el demokratikusan a legerősebb ellenzéki erő, hogy kit indít a kormányzó miniszterelnökkel szemben? Miféle előválasztás lesz az, ahol nincsenek hivatalosan nyilvántartva a támogatók, azok a polgárok, akiknek joga van szavazni az ellenzék jelöltjéről? Vagyis a baloldal, amely egy éve teljes erővel, kézzel-lábbal tiltakozott a regisztráció ellen, és megakadályozta bevezetését, saját magát kormányozta zsákutcába, melyről egyelőre maga sem tudja, hogyan fog kifarolni.

Nem, ez az egyetlen ügy, ami azt mutatja, hogy a baloldal folyamatos időzavarban van, hibát hibára halmoz. Képviselői, amikor lehetőségük volt arra, hogy válasszanak az alternatívák között, rendre addig halogatták a döntést, amíg végül kapkodni kezdtek, és a lehető legrosszabb helyzetbe hozták magukat. Hasonló helyzet fordult elő 2005-ben is, amikor az érdekeit felismerni képtelen MSZP addig küzdött Szili Katalin köztársasági elnökségeért, amíg végül Sólyom Lászlót választották meg erre a tisztségre. De kapkodáshoz, téves döntések sorozatához vezetett krónikus rövidlátás nemcsak taktikai, stratégiai ügyekben is érvényesült. Ez a hajlam jellemző volt a huszadik századi demokratikus baloldalra, az európai szociáldemokráciára, amely rendre késve alakította ki álláspontját a szélsőséges pártokkal, a kommunistákkal, majd a nemzetiszocialistákkal szemben. Hasonló határozatlanság, tétlenkedés volt jellemző 1945 után gazdaságpolitikai téren is: a baloldali pártok Nyugat-Európában mindig az elosztás megreformálásában jeleskedtek, a gazdaság szanálását, a válságok leküzdését, koncepció híján inkább a jobboldalra hagyták.

Magyarországon a 1989-90-es rendszerváltás után a szocialistáknak minden lehetőségük megvolt arra, hogy pótolják az elmulasztott évtizedeket, kialakítsák a jövőképeket. Tizenkét évig kormányoztak, ebből egy cikluson át abszolút többségben (igaz, koalícióban az SZDSZ-szel), és közel ugyanennyi időt töltöttek ellenzékben. Ennyi idő alatt a közigazdászai (és mint tudjuk, kiváló elmék vannak közöttük) igazán felülvizsgálhatták a neoliberalizmus gondolatrendszerét, amit kormányzásuk alatt végig szolgálva követtek. Felismerhették volna, hogy a nyaklító nélkül folytatott privatizáció és dereguláció reménytelen helyzetbe sodorja a magyar tömegeket, és elméletileg megalapozhatták volna a magán, az állami és az önkormányzati szektor együttműködését. Visszanyúlhattak volna a Magyar Szociáldemokrata Párt 1948 előtti hagyományaihoz is, hiszen a „jobboldali” szociáldemokraták abban az időben a „vegyes gazdaság” hívei voltak.

A demokratikus baloldal azonban elmulasztotta az önálló gazdaságpolitika kidolgozását. Úgy vélte, identitásának megőrzéséhez elég a jól bevált antifasizmus, illetve a magától is komoly feszültséget generáló kisebbségi probléma felszínén tartása. A többivel pedig - vagyis azzal, hogy mi lesz végül a magyar gazdasággal az Európai Unió belül - ráérnek foglalkozni, elég, ha a jól bevált „szociális érzékenységgel” viszonyulnak a társadalmi kérdésekhez.

Ezzel a jelenleg három pártra szakadt demokratikus baloldal átengedte politikai ellenfelének azoknak a gazdaságpolitikai kihívásoknak a megválaszolását, melyek elé az EU, és általában a globalizáció állította Magyarországot. A tanácstalanság és az időzavar jól látható például abból is, hogy milyen választ adott a két legerősebb baloldali párt pl. a Dunaferrben végrehajtott tömeges elbocsátásra, illetve arra, hogy a kormány fontolóra vette a nagyüzem megvásárlását. Bajnaiék a tranzakció miatt várható veszteséget is óvták a költségvetést, Mesterházyék viszont jelezték, hogy csak egy másik, élelmiszeripari nagyüzemet is megvásárolnának, hogy „segítsenek a munkavállalókon”.

Folyamatos rögtönzést, koncepciótlanságot, átgondolatlan, összehangolatlan reakciókat látunk a baloldali ellenzék részéről. Úgy látszik, ha végül mégis sikerül megállapodni a közös miniszterelnök-jelöltről, még mindig hiányozni fog az üzenet, mellyel a magyar választókat 2014 májusában a baloldal mellé állítja majd.

hetivalasz.hu - Pelle János

Ajánló